

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a JUDr. Martina Kopy, Ph.D., v právní věci

navrhovatelů:

a) B. K.
bytem X

b) Klidné Jehnice, z.s.
sídlem Havláskova 12, Brno

oba zastoupeni Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem
Doucha Šikola advokáti, s.r.o., sídlem Mezibranská 7, Praha 1

proti
odpůrci:

statutární město Brno
sídlem Dominikánské nám. 1, Brno
zastoupen Mgr. Pavlem Říškem, advokátem
sídlem Jakubská 2, Brno

za účasti:

1. MUDr. O. R.
bytem X

2. MUDr. K. R.
bytem X

3. M. Š.
bytem X
4. S. M.
bytem X

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 5/2021 vydaného usnesením Zastupitelstva statutárního města Brna jako změna Územního plánu města Brna B36/07-II MČ Brno-Jehnice, k. ú. Jehnice, ulice Blanenská,

takto:

- I. Návrh **se zamítá**.
- II. Navrhovatelé **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Navrhovatelé se podaným návrhem domáhají zrušení opatření obecné povahy č. 5/2021 vydaného usnesením Zastupitelstva statutárního města Brna na zasedání Z8/27 konaném 25. 5. 2021 jako změna Územního plánu města Brna B36/07-II MČ Brno-Jehnice, k. ú. Jehnice, ulice Blanenská (dále jen „opatření obecné povahy“). Opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 14. 7. 2021.

II. Shrnutí obsahu návrhu

- 2. Navrhovatelé nejdříve odůvodňují svojí aktivní legitimaci. Navrhovatelka a) je vlastníkem pozemků, které bezprostředně sousedí s pozemky dotčenými opatřením obecné povahy. Vymezení dotčených pozemků jako zastavitelných ploch zasáhne negativně její postavení, neboť dojde k umožnění husté zástavby pozemků rodinnými domy. To přinese celou řadu negativních důsledků na její vlastnické právo. Opatření obecné povahy tak zasahuje do ústavně garantovaných práv navrhovatelky a) zakotvených v čl. 10, čl. 11, čl. 31 a čl. 35 Listiny základních práv a svobod. Navrhovatelka a) na podporu své aktivní legitimace rovněž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

3. Navrhovatel b) je spolkem, jehož hlavní činností je ochrana životního prostředí. Má přímý vztah k lokalitě dotčené opatřením obecné povahy, neboť sídlí na adrese X, v budově vlastněné navrhovatelkou a). Svou aktivní legitimaci odvozuje z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a na něj navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. Navrhovatel b) uvádí, že se aktivně zasazuje o ochranu životního prostředí na území městské části Brno - Jehnice. Opatření obecné povahy svými důsledky negativně ovlivňuje životní prostředí v dotčené lokalitě a zasahuje tak do právní sféry navrhovatele b) a jeho členské základny.
4. Navrhovatelé namítají, že opatření obecné povahy je v rozporu s § 55 odst. 4 a § 53 odst. 5 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť je v opatření obecné povahy zcela nedostatečně odůvodněno vymezení nových zastavitelných ploch. Odpůrce totiž pouze konstatoval, že kapacita rozvojových ploch je vyčerpána. Nebyla provedena detailní a ucelená analýza stávajícího stavu. Nadto sám odpůrce de facto přiznal, že vymezení nových zastavitelných rozvojových ploch pro školství není nutné.
5. Dotčené pozemky se nacházejí na okraji městské části Brno - Jehnice. Oddělují hustě zastavené území od zalesněného pozemku. Nabízejí unikátní pohledové i výhledové uplatnění. Stejně tak umožňují místním obyvatelům volnočasové a relaxační využití. Dle navrhovatelů dotčené pozemky utváří krajinný ráz chráněný podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Vymezení těchto pozemků jako zastavitelných ploch představuje závažný zásah do krajinného rázu i životního prostředí v dané lokalitě. Vůči krajinnému rázu i právům obyvatel je opatření obecné povahy bezohledné a neproporcionální. Opatření obecné povahy nevyvažuje dotčené zájmy oproti zájmu na vymezení nových ploch pro bydlení.
6. Odpůrce k vymezení nových zastavitelných ploch nezvážil využití jiných ploch na území městské části. Navrhovatelé přitom v rámci podaných námitek uváděli konkrétní návrhy alternativních řešení rostoucí bytové potřeby i vymezení zastavitelných ploch pro bydlení.
7. Navrhovatelé dále brojí proti zásahům do půdy chráněné jako součást zemědělského půdního fondu a vymezení zastavitelných ploch na této půdě. Zabíraná půda je převážně zařazena do II. třídy ochrany zemědělského půdního fondu. Navrhovatelé poukazují na zásady plošné ochrany zemědělského půdního fondu stanovené v § 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, kterými se měl odpůrce řídit. Zejména pak na § 4 odst. 3 citovaného zákona. Navrhovatelé mají za to, že zájem popsáný v opatření obecné povahy (vyčerpání rozvojových ploch) není k záboru půdy ze zemědělského půdního fondu dostatečný, resp. že z opatření obecné povahy nevyplývá, že by se jednalo o výrazně převažující veřejný zájem. Zábor půdy tedy není dostatečně odůvodněn. Navrhovatelé svoji argumentaci podporují odkazem na judikaturu.
8. V daném ohledu mají navrhovatelé za to, že nezákonné je rovněž stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 3. 2019, č. j. MZP/2018/560/413. V tomto stanovisku je se

záborem půdy ze zemědělského půdního fondu vyjádřen souhlas. Ve stanovisku však absentuje řádné odůvodnění. Stanovisko pouze přejímá závěr opatření obecné povahy, že zábor je nutný v důsledku vyčerpání rozvojových ploch pro bydlení. Ministerstvo životního prostředí se ve stanovisku vůbec nezabývalo okruhy, které mělo dle jeho vlastního metodického pokynu č. OOLP/1067/96 při přípravě stanoviska jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu hodnotit. Ministerstvo životního prostředí se rovněž vůbec nezabývalo ani zmiňovanými zásadami dle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. V důsledku nezákonnosti stanoviska je nezákonné rovněž opatření obecné povahy.

9. Navrhovatelé brojí rovněž proti nezákonnému vypořádání námitek, které proti návrhu opatření obecné povahy uplatnili. Pro splnění povinnosti řádně vypořádat námitky nestačí jakékoli jejich vypořádání, ale vypořádání musí být věcně a právně správné. Účelem vypořádání námitek je skutečné materiální řešení namítaného problému. Námitky navrhovatelů však byly vypořádány věcně a právně chybně. Podle navrhovatelů postup odpůrce neodpovídá smyslu a účelu námitek dle stavebního zákona ve spojení s § 172 odst. 5 správního řádu a odporuje zákonnému vymezení cílů územního plánování (§ 18 odst. 2 a odst. 3 stavebního zákona). Postupem odpůrce nemohl být naplněn ani požadavek proporcionality právní regulace. Absence řádného vypořádání námitek vede k nepřipustné prioritizaci veřejného zájmu na úkor soukromých zájmů dotčených osob.
10. Navrhovatelé pak poukazují na konkrétní případy věcně a právně chybného vypořádání jejich námitek.
11. Ze shora uvedených důvodů se navrhovatelé domáhají zrušení opatření obecné povahy. Na svém procesním postoji setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí obsahu vyjádření odpůrce

12. Odpůrce uvádí, že opatřením obecné povahy nedojde u žádného z navrhovatelů k porušení práva, natož takovým způsobem a intenzitou, aby to odůvodňovalo jeho zrušení. Opatřením obecné povahy řešené území sousedí s pozemky ve vlastnictví navrhovatelky a) zahradním traktem, kde je vysázena vzrostlá zeleň. Odpůrce má tak za to, že navrhovatelka a) prostřednictvím svého syna účelově zřídila spolek (hlavní činností má být ochrana životního prostředí) pravděpodobně pouze s úmyslem vytvořit tlak na státní aparát, protože jinak by se svými argumenty zůstala zcela osamocena. Navrhovatel b) přitom opakuje stejné argumenty jako navrhovatelka a).
13. Zastupitelstvo odpůrce se k námitkám navrhovatelky a) v rámci přípravy opatření obecné povahy řádně vyjádřilo a podrobně odůvodnilo své stanovisko. Namítaná nedostatečnost vypořádání námitek je účelovou snahou o nalezení opory ve formálně znějícím důvodu pro zrušení opatření obecné povahy. Z kontextu námitek navrhovatelky a) vyplývá, že opatření obecné povahy žádným objektivním způsobem nezasahuje do jejích práv, je v rozporu pouze s jejími domnělými právy, myšlenkami a nároky. Území, které navrhovatelka a) pro uspokojení bytových potřeb navrhla, není v souladu s principy

územního plánování, neboť dle stavebního zákona má zástavba navazovat na stávající zastavěné území. Ostatně to opatření obecné povahy v plném rozsahu splňuje. Navrhovatelka si však pravděpodobně přeje, aby odpůrce akceptoval její „diktát“ a upřednostnil tak její subjektivní právo před veřejným zájmem (potřebou dalších osob na klidné, spokojené, příjemné a šťastné bydlení).

14. Navrhovatelka a) zcela úmyslně opomíjí skutečnost, že bytová situace na území města Brna je kritická. I další obyvatelé mají nárok zařídit si své vlastní bydlení, jak tomu bylo v minulosti v případě navrhovatelky a). Navrhovatelka a) dovozuje právo na tzv. pohodu bydlení pravděpodobně pouze pro sebe, avšak již neakceptuje toto právo pro ostatní.
15. Odpůrce vedle svého vyjádření předkládá, vypořádání zpracovatele a vyjádření Odboru územního plánování a rozvoje, jakožto pořizovatele změny daného územního plánu. Tyto se jednotlivými námitkami navrhovatelů podrobně zabývají. Odpůrce přitom z předmětných dokumentů cituje rozhodující skutečnosti.
16. Odpůrce navrhuje zamítnutí návrhu. Na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osob zúčastněných na řízení

17. Osoby zúčastněné na řízení (shora označené jako 1. a 2.) uvedly, že jsou spoluvlastníky opatřením obecné povahy dotčených pozemků opatřením obecné povahy, resp. jeho zrušením by pak byly dotčeny na svých veřejných subjektivních právech. Obě osoby podaly obdobná vyjádření. Plně se v nich ztotožnily s vyjádřením odpůrce.
18. Osoby zúčastněné na řízení (shora označené jako 1. a 2.) rozporují aktivní legitimaci obou navrhovatelů a návrh považují za zneužití práva. Navrhovatelka a) zakoupila svůj pozemek právě od osob zúčastněných na řízení. Vzhledem k tehdejší kupní ceně je zřejmé, že tvrzení navrhovatelky a) ohledně snížení kupní hodnoty pozemku je iracionální. Navrhovatelka a) byla informována o tom, že prodávající plánují pokračovat ve výstavbě v rozsahu, který v současné době pokrývá opatření obecné povahy. Tehdy s tím souhlasila. Nyní se staví do role ochránkyně zemědělského půdního fondu, sama však zemědělskou půdu zastavěla. Brání tedy tomu, aby i jiní lidé postupovali stejným způsobem. Tvrzení o volnočasovém a relaxačním využití dotčených pozemků není pravdivé. Jedná se o ornou půdu. Pouze 30 % předmětné plochy bude zastavěno a vyjmuto ze zemědělského půdního fondu. Zbývající část bude využita k tvorbě zahrad. Celková výše zeleně se tedy zvětší. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2 rozporují rovněž tvrzení ohledně dopadů zvýšení dopravní zátěže.
19. O tom, že navrhovatelka a) zneužívá práva ke svým osobním cílům, svědčí podle osob na řízení zúčastněný č. 1 a 2 rovněž to, že bez souhlasu vlastníků zbudovala branku na dotčené pozemky a umístila zde ohniště. Osoby zúčastněné na řízení pak poukazují na to, že na podporu opatření obecné povahy podepsalo 617 občanů města Brna petici. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2 tak navrhují, aby zdejší soud návrh odmítl, případně zamítl.

20. Osoba zúčastněná na řízení č. 3 ve svém vyjádření uvedla, že je opatřením obecné povahy přímo dotčena na svém právu bezpečné a plynulé dopravní obsluhy městské části, ve které bydlí. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že se v důsledku stavební činnosti počet obyvatel městské části v budoucnu zdvojnásobí. Jediné napojení městské části vede ulicemi Tumaňanova a Jandáskova, již v současné době však dochází v těchto ulicích během dopravní špičky ke značnému zatížení. Spěchající řidiči pak vytváří nebezpečné situace, které ohrožují především chodce. Osoba zúčastněná na řízení č. 3 má za to, že je opatření obecné povahy nezbytné zrušit, neboť jeho vydání nepředcházelo žádný dopravní průzkum a nebyla tedy navržena žádná opatření, která by mohla nebezpečné situace omezit.
21. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 uvádí, že je opatřením obecné povahy dotčena, protože v důsledku jeho vydání dochází k nevratnému poškození místní krajiny a přírody v oblasti, ve které bydlí. Daná zemědělská půda je již několik desetiletí využívána jako louka a má přírodní a společenskou hodnotu. Opatření obecné povahy tyto hodnoty nerespektuje. Žádná obdobná plocha se v blízkém okolí nenachází. Lidé danou plochu využívají na procházky a rovněž se zde nachází kus luční přírody. Při schvalování opatření obecné povahy nebyla otázka krajiny a přírody vypořádána. Nebylo odůvodněno, proč by mělo převažovat jiné využití plochy nad ochranou přírody. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 tak považuje zachování celé louky za důležitý veřejný zájem a navrhuje zrušení opatření obecné povahy v celém rozsahu.

V. Procesní podmínky

22. Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy. Zdejší soud neshledal návrh důvodným.
23. V první řadě se zdejší soud zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Obecně lze za podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a s. ř. s. považovat existenci opatření obecné povahy, dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu a aktivní a pasivní legitimaci. Právní úprava řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je obsažena v § 101a a násl. s. ř. s., podle něhož je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.
24. Přípustným je tedy takový návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: „*Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením*

obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“

25. Navrhovatelka a) tvrdí, že je vlastníkem pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. X, vedeném pro katastrální území Jehnice v obci Brno, a to pozemků p. č. X, zahrady, a p. č. Xa, jehož součástí je stavba č. p. 242, rodinný dům (pozemků bezprostředně sousedících s územím regulovaným územním plánem). Dále navrhovatelka a) tvrdí, že je její vlastnické právo opatřením obecné povahy dotčeno, neboť vymezení regulovaných pozemků jako zastavitelných ploch umožní hustou zástavbu daných pozemků rodinnými domy, což bude mít negativní důsledky na její vlastnické právo. Navrhovatelka vymezila negativní důsledky takto: emise hluku a prašnosti spojené s výstavbou a užíváním nově budovaných nemovitostí, snížení pohledového uplatnění nově vymezených funkčních ploch z pozemků navrhovatelky a), snížení soukromí, snížení tržní hodnoty vlastněných pozemků a zhoršení dopravní dostupnosti pozemků navrhovatelky a). Navrhovatelka a) má za to, že opatření obecné povahy zasahuje do jejího práva na ochranu vlastnictví, zdraví, soukromého a rodinného života a příznivého životního prostředí.
26. Pravdivost tvrzení navrhovatelky ohledně vlastnictví pozemků ověřil zdejší soud v katastru nemovitostí. Dle zdejšího soudu se v posuzované věci jedná právě o případ, o kterém je ve výše zmiňovaném usnesení Nejvyššího správního soudu hovořeno, tj. navrhovatelka a) tvrdí, že její vlastnické právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Je přitom zřejmé, že cílem odpůrce je vytvořit plochy pro novou zástavbu rodinných domů. Za takového stavu věci považuje zdejší soud tvrzení navrhovatelky a) o dotčení vlastnického práva za myslitelná a logicky konsekventní.
27. Odpůrce aktivní legitimace navrhovatelky a) ve svém vyjádření výslovně nezpochybil, upozornil však na skutečnost, že opatřením obecné povahy řešené území sousedí s pozemky ve vlastnictví navrhovatelky a) zahradním traktem, kde je vysázena vzrostlá zeleň. Zpracovatel vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území pak ve svém vyjádření dotčení vlastnického práva navrhovatelky a) výslovně rozporoval. Uvedl, že z vnitřního členění plochy navržené pro bydlení je patrné, že pozemky v budoucnu využité pro

bydlení budou k zahradě navrhovatelky a) rovněž orientovány zahradním traktem, přičemž podél společných hranic nepovede obslužná komunikace. Dle něj se tak namítané negativní důsledky nezakládají na pravdě. Zdejší soud má však za to, že uvedené skutečnosti nemohou vést k jednoznačnému závěru o nedůvodnosti tvrzení navrhovatelky a). Navrhovatelka a) je tak aktivně legitimována k podání návrhu.

28. Na tomto místě je vhodné uvést, že otázku aktivní návrhové legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Úspěch návrhu rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že byl navrhovatel skutečně na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Návrh sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně subjektivního veřejného práva. To, že návrhová legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému zkrácení na právech skutečně došlo.
29. Dále se soud zabýval aktivní legitimací navrhovatele b). Z veřejného rejstříku je patrné, že se jedná o spolek, který vznikl dne 18. 1. 2012. Hlavním účelem spolku je ochrana životního prostředí. Dle stanov patří mezi jeho základní cíle ochrana zeleně a životního prostředí v městské části Brno - Jehnice, kde se ostatně nachází rovněž jeho sídlo. Navrhovatel b) tvrdí, že opatření obecné povahy výrazným způsobem negativně ovlivňuje životní prostředí na území městské části a zasahuje tak do jeho právní sféry (vč. práva na příznivé životní prostředí), resp. do právní sféry jeho členské základy. Navrhovatel b) v procesu pořizování opatření obecné povahy vystupoval jako zástupce veřejnosti ve smyslu § 23 stavebního zákona (na podaných věcně shodných připomínkách bylo 547 podpisů občanů). Zdejší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že navrhovatel b) disponuje aktivní legitimací ve smyslu kritérií vymezených Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 59/14. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že nelze dát za pravdu tvrzení odpůrce, že by navrhovatel b) byl pouze účelově založeným spolkem s úmyslem vytvořit tlak na správní aparát, neboť jinak by navrhovatelka a) zůstala se svými argumenty zcela osamocena.
30. O splnění podmínky pasivní legitimace odpůrce není pochyb.
31. Zdejší soud dále musel posoudit, zda navrhovatelé podali návrh včas. Změna územního plánu nabyla účinnosti dne 14. 7. 2021. Podle § 101b odst. 1 s. ř. s. lze návrh na zrušení opatření obecné povahy podat do jednoho roku ode dne, kdy nabylo účinnosti. Z návrhu také musí plynout, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Navrhovatelé se na krajský soud obrátili dne 4. 3. 2022. Návrh tedy podali včas. Uvádí v něm, z jakých skutkových a právních důvodů považují opatření obecné povahy jako celek za nezákonné. Všechny procesní podmínky tedy jejich návrh splňuje.

VI. Posouzení důvodnosti návrhu

32. Pokud jde o další východiska, z nichž zdejší soud při posouzení důvodnosti návrhu vycházel, tak předně je třeba uvést, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, vyplývá pět kroků, v rámci nichž soud při přezkumu opatření obecné povahy postupuje. Tyto kroky zahrnují přezkum toho, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové), ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud přitom při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá, ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu. Tzv. algoritmus přezkumu opatření obecné povahy byl modifikován novelizací s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jež zakotvila vázanost soudu rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 AOs 1/2013-138.). Z hlediska systematiky přezkumu opatření obecné povahy v rozsahu návrhových bodů však uvedený algoritmus a zejména posloupnost jeho kroků zůstává použitelný.

a) Vymezení nových zastavitelných ploch

33. V nyní posuzované věci navrhovatelé brojí proti opatření obecné povahy jako celku. Brojí tedy proti veškerému vymezení nových zastavitelných ploch v opatření obecné povahy. V první řadě mají za to, že je toto vymezení zcela nedostatečně odůvodněno. Poukazují přitom na porušení § 55 odst. 4 a § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona. Dle navrhovatelů opatření obecné povahy k potřebě vymezení nových zastavitelných ploch toliko uvádí, že *„nyní je kapacita rozvojových ploch v městské části, vymezená v ÚPmB jako návrh, již vyčerpána, a proto je účelné přistoupit k zařazení tohoto potencionálu do návrhových ploch pro bydlení BC“*.
34. Ze spisu k tomu vyplynulo, že pokyny pro zpracování návrhu opatření obecné povahy byly schváleny usnesením zastupitelstva odpůrce dne 12. 12. 2017. Dle pokynů měla být návrhem opatření obecné povahy prověřena možnost využití funkční plochy zemědělského půdního fondu a ploch veřejné vybavenosti – školství pro bydlení (výstavba rodinných domů) a možnost využití funkční plochy zemědělského půdního fondu pro veřejnou vybavenost – školství za účelem vybudování hřiště pro základní školu. Pokyny definovaly předmětné lokality jako nezastavěné území, jež přímo navazuje na stabilizovaná obytná území v městské části, jednak západně ulice Aloise Havla, a jednak jižně ulice Havláskova a východně ulice Blanenská.

35. Dle 4. kapitoly opatření obecné povahy (vyhodnocení požadavků zadání opatření obecné povahy) „byla prověřena aktuální potřeba rozvoje veřejné vybavenosti - školství na území MČ, dnes vymezená izolovaná plocha OS ve východní části území již není pro rozvoj školství vhodná, a proto byla nahrazena plochou v západní části území nad ul. Aloise Havla. Nově navržená plocha OS je se stávající plochou OS propojena nově navrženou plochou komunikace a prostranství místního významu. Dle kap. 3. Celková SWOT analýza - ekonomický pilíř - vykazuje slabou stránku - viz bod D.6 „Není dostatečná a reálně využitelná nabídka rozvojových ploch zakotvených v aktuálním územním plánu. Od roku 2012 nebyly zapracovány žádné změny ÚPmB, které by tuto problematiku řešily.“ Opatřením je nutnost pořizovat změny ÚPmB, což tato změna činí. V rámci MČ Brno - Jehnice nejsou disponibilní plochy pro rozvoj bydlení, i když tato městská část má vynikající denní rekreační zázemí, je převážně rezidenční čtvrtí se zástavbou rodinných domů a dostatečnou infrastrukturou. Poptávka po rozvojových plochách výrazně převyšuje nabídku. V rámci změny jsou navrhovány pro rozvoj bydlení plochy, které již jsou uvedeny v ÚPmB jako strategicky vhodné pro rozvoj městské části. Návrh změny obsahuje přiměřený rozvoj rezidenční funkce v návaznosti na stávající zástavbu a vychází z výkresu U.5 - Urbánní a krajinná osnova, která zde plochu pro potřebný rozvoj MČ vymezuje. Na území MČ zajištěna pro navrhované bilance obyvatel veřejná vybavenost v docházkové vzdálenosti - viz kap. 5.D.I. Plocha pro veřejnou vybavenost - školství je v rámci MČ lokalizována ve vhodnější poloze nad ul. Aloise Havla. Na území MČ nebyly zjištěny další deficity funkcí, které by rozvojové území mohlo řešit ve vztahu ke sledované vyváženému a soudržnému společenství obyvatel území, vymezení dalších funkčních ploch (např. SO) nebylo shledáno účelným“.
36. V samotném odůvodnění opatření obecné povahy (str. 17 an.) je pak mj. uvedeno, že „MČ Brno - Jehnice si do značné míry podržela charakter venkovského „příměstského“ sídla s historicky utvářeným jádrovým územím, po jehož obvodu se rozvinula novější zástavba, zejména ve směru hlavních příjezdových komunikací - Blanenské a Ořešinské. Zástavba Jehnic je tvořena převážně zástavbou rodinnými domy s objekty o jednom nebo dvou nadzemních podlažích, případně s obytným podkrovím. Z této výškové hladiny vybočují pouze významnější objekty jako škola nebo objekty bývalého pivovaru. Tím, že je řešené území na okraji zástavby v návaznosti na volnou krajinu, nachází se v pohledově exponované poloze - z jihu - od příjezdu od Mokré Hory. Územní plán města Brna vymezil v řešeném území „územní potenciál proporcionálního rozvoje městských částí“. Ulice Blanenská je zde již jednostranně obestavěna lokalitou rodinné zástavby z 90. let 20. stol., je tedy z hlediska celistvosti urbánní struktury vhodná a z hlediska využívání dopravní a technické infrastruktury účelné využít území východně od ul. Blanenské na příjezdu od Brna také pro zástavbu bydlení. Územní plán vymezil v části řešené plochy plochu pro veřejnou vybavenost - školství. V průběhu platnosti ÚPmB se však rozvoj školství soustředil zejména na pozemky v bezprostřední návaznosti na základní školu. Byla zde vybudována mateřská škola, školní hřiště. Pozemky vymezené v území změny pro rozvoj se nacházejí za průjezdnou komunikací, kde se dopravní zátěž postupně zvyšuje a nejsou proto pro rozvoj školy už příliš atraktivní a přínosné. Rozvojové plochy byly proto hledány západně od komunikace tak, aby nebylo nezbytné průjezdnou silnici vůbec přecházet. Změna proto vymezuje rozvojovou plochu pro veřejnou vybavenost - školství na pozemcích nad

ul. Aloise Havla, přístupné pěším ze severní strany - průchodem přes pozemky zeleně přímo od pozemku školy, dopravní obsluha (automobilová) bude řešena z jižní strany přes komunikaci k pile. Dle ÚPmB do řešeného území zasahuje z východní strany oblast „zelené klíny a krajinné komplexy“, která zasahuje zejména do původně vymezené plochy pro veřejnou vybavenost - školství. Tato skutečnost upozorňuje na význam území ve vnímání krajiny a siluety obce a je zohledněna zejména stanovením intenzity využití území tak, aby byl nadále pozitivně vnímána silueta zástavby na příjezdu od centra Brna. Charakter zástavby v území bude proto určen také podílem zeleně zahrad v okolí staveb - tedy nezastavěných částí pozemků, které jsou předpokládánou přirozenou součástí tohoto typu rezidenční čtvrti. Změna se tedy zaměřuje na rozvoj rezidenčních funkcí města v klidovém prostředí okrajové městské části, není zaměřena monofunkčně - současně vytváří podmínky pro rozvoj občanského vybavení, podmínky pro obsluhu území veřejnou dopravní a technickou infrastrukturou, umísťuje v rámci plochy dostatečně kapacitní veřejná prostranství dle vyhl. dle §7 vyhl. 501/2006Sb. Řešené území změny se nachází při hlavní příjezdové komunikaci od centra Brna, je tedy napojeno na celoměstský dopravní systém, po ul. Blanenské je vedena autobusová doprava MHD. Je připraven projekt doplnění komunikačního tělesa o pěší chodník - zajištění pěšího propojení Jehnice - Mokrá Hora. Podél Blanenské jsou vedeny sítě veřejné technické infrastruktury, území navrhované změny lze obsloužit všemi potřebnými technickými systémy. V následné projekční přípravě je nutno podrobně prověřit kapacitní možnosti jednotlivých systémů technické infrastruktury pro pokrytí potřeb budoucího zatížení území“.

37. Opatřením obecné povahy tedy došlo k úpravě vymezení funkčního a prostorového využití ploch v řešeném území následovně: 1) z plochy pro veřejnou vybavenost – školství (návrhovou) na plochy čistého bydlení (návrhové), 2) z ploch zemědělského půdního fondu na plochy čistého bydlení (návrhové), 3) z plochy pro veřejnou vybavenost – školství (návrhovou) na plochy komunikací a prostranství místního významu, 4) z ploch zemědělského půdního fondu na plochy komunikací a prostranství místního významu, 5) z ploch zemědělského půdního fondu na plochy pro veřejnou vybavenost – školství (návrhové), 6) z ploch ostatní městské zeleně (návrhové) na plochy komunikací a prostranství místního významu, 7) z ploch zemědělského půdního fondu na plochy rekreační městské zeleně (návrhové), 8) z plochy pro veřejnou vybavenost – školství (návrhovou) na plochy rekreační městské zeleně (návrhové), 9) z plochy pro veřejnou vybavenost – školství (návrhovou) na plochy pro technickou vybavenost (stabilní), 10) z plochy pro technickou vybavenost (stabilní) na plochy rekreační městské zeleně (návrhové), 11) z ploch rekreační městské zeleně (návrhové) na plochy komunikací a prostranství místního významu, a 12) liniová zelen v ploše komunikací a prostranství místního významu.
38. Opatření obecné povahy obsahuje rovněž odůvodnění každé z výše uvedených jednotlivých změn, přičemž se v zásadě jedná o obdobné odůvodnění, na které zdejší soud poukázal v bodě 36 toho rozsudku.
39. Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života

obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

40. Podle § 53 odst. 3 písm. f) stavebního zákona je součástí odůvodnění územního plánu kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu zejména vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.
41. Podle § 55 odst. 4 stavebního zákona lze další zastavitelné plochy změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.
42. Pro úplnost zdejší soud v této souvislosti uvádí, že do účinnosti novely stavebního zákona č. 225/2017 Sb., tj. do 31. 12. 2017, musel pořizovatel změny územního plánu kromě potřeby vymezení nových zastavitelných ploch prokázat též nemožnost využít již vymezené zastavitelné plochy (ostatně k této právní úpravě se vyjadřoval i navrhovatel citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85). Danou podmínku tedy již zákonodárce vypustil, čímž se vymezení nových zastavitelných ploch stalo o něco snazší; to však neznamená, že by nadále již „*prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch*“ mělo být podmínkou toliko formální či dokonce zcela pomínutelnou.
43. V posuzované věci však opatření obecné povahy takovým nedostatkem dle zdejšího soudu netrpí. Z výše uvedeného je zřejmé, že tvrzení navrhovatelů, že odůvodnění vymezení nových zastavitelných ploch v opatření obecné povahy spočívá pouze v konstatování, že je vyčerpána kapacita rozvojových ploch, není pravdivé. Navrhovatelé přitom v návrhu uvádějí, že v jimi uplatněných námitkách „*uváděli konkrétní návrhy alternativních řešení rostoucí bytové potřeby i vymezení zastavitelných ploch*“. Navrhovatelé tak potřebu vymezení nových zastavitelných ploch na území městské části de facto připouštějí, brojí však očividně proti vymezení těchto konkrétních ploch. Zdejšímu soudu však z odůvodnění opatření obecné povahy jasně vyplývá, proč se odpůrce rozhodl vymezit zastavitelné plochy právě v dané části městské části. Úvahy odpůrce zdejší soud považuje za logické.
44. Odpůrce odůvodnil potřebu vymezení nových zastavitelných ploch tím, že pro rozvoj bydlení nejsou na území městské části žádné disponibilní návrhové plochy. Vymezení nových zastavitelných ploch právě na dotčených pozemcích pak odůvodnil těmito skutečnostmi: 1) dotčené pozemky jsou součástí plochy označené v územním plánu jako „*územní potenciál proporcionálního rozvoje*“, 2) řešené území je vymezeno v návaznosti na zastavěné území města, 3) část dotčených pozemků již byla vymezena jako zastavitelná plocha (převážná část nově vymezených ploch pro bydlení je situována do rozsáhlé územní proluky mezi stávajícími plochami pro bydlení a dříve vymezenou plochou pro veřejnou vybavenost).

45. Jistě mohlo být odůvodnění odpůrce obsáhlejší a komplexnější. Nelze však říci, že se jedná o odůvodnění nepřekoumatelné. Naopak podle zdejšího soudu je potřeba vymezení nových zastavitelných ploch odůvodněna a prokázána v daném případě dostatečně, a to i přesto, že nebyla zpracována detailní analýza potřeby vymezení zastavitelných ploch v celém městě. Zdejší soud má za to, že odpůrce postupoval koncepčně a v souladu se zákonem, přičemž urbanistická logika přijatého řešení je zřejmá. Odkazují-li navrhovatelé na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 316/2018-124, tak ten na danou věc nedopadá, neboť řešil situaci odlišnou (že krajský soud nedostatečně posoudil otázku, zda územní plán obsahuje odůvodnění potřeby vymezení nové zastavitelné plochy).
46. Zavádějící je argumentace navrhovatelů, že odpůrce při vypořádání námítky č. 8 uplatněné navrhovatelkou a) přiznal, že kapacity základní školy jsou dostatečné. Z tohoto navrhovatelé dovozují, že vymezení nových zastavitelných ploch pro školství není nutné. Z vypořádání dané námítky odpůrcem však jasně vyplývá, že odpůrce hodnotí kapacitu mateřské a základní školy vzhledem k potencionálnímu nárůstu počtu obyvatel (děti) způsobenému právě výstavbou rodinných domů, přičemž uvádí, že kapacita daných zařízení je dostatečná, resp. má rezervu i pro rozvoj bydlení. Je pak třeba vzít v potaz, že deklarovaným cílem vymezení zastavitelných ploch pro školství bylo vybudování hřiště pro základní školu, nikoliv rozšíření kapacity, tj. postavení další školské budovy. Ostatně v odůvodnění opatření obecné povahy je výslovně uvedeno, že „*původně vymezená plocha činila 1,57ha, nově vymezená plocha činí 1,00 ha, což je dostatečné pro umístění zařízení pro sportovní školní aktivity apod.*“ Takovému závěru nemá zdejší soud co vytknout. Zdejší soud tak uzavírá, že v posuzované věci nedošlo k nezákonnému vymezení nových zastavitelných ploch.

b) Zásah do krajinného rázu

47. S navrhovateli nelze souhlasit ani v tom, že vymezení dotčených pozemků jako zastavitelných ploch představuje závažný zásah do krajinného rázu a životního prostředí v dané lokalitě.
48. V odůvodnění opatření obecné povahy dospěl odpůrce k závěru, že „*řešením změny nejsou vzhledem ke vzdálenostem a charakteru navrhovaných změn a stávajícímu stavu řešeného území a jeho bezprostředního okolí očekávány významné vlivy na krajinný ráz, estetické dominanty území ani architektonické a archeologické dědictví*“ (str. 33 OOP). Stejně tak Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území (SEA) uvádí, že „*území navrhované zástavby a převážné části pohledově dotčeného prostoru nejsou z hlediska krajinného rázu součástí území, která ze zákona vyžadují zvýšenou ochranu krajinného rázu. Proto zde není uplatňováno zvyšování stupně ochrany*“ (str. 44 SEA). Podle str. 49 SEA pozbyla stávající zástavba Jehnic svůj původně vesnický charakter a urbanistická struktura městské části je již natolik narušena, že zástavba zasahující až k lesu je v tomto území již pevnou součástí charakteru sídla. „*Vlivy na krajinný ráz území je tak možné hodnotit jako nevýznamné a vzhledem k návrhu veřejných prostranství a ploch rekreační zeleně spíše pozitivní ve vztahu ke stávajícímu charakteru v nedávné minulosti budovaných nových částí obce*“. Změna územního

plánu tak přispěje ke vzniku nové kvalitní obytné zóny nabízející klidové bydlení s rekreačním zázemím a dostupnou občanskou vybaveností podle SEA. Žádné jiné podstatné negativní vlivy na životní prostředí nebyly zjištěny (str. 50 SEA).

49. Krajinový ráz je podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti.
50. Podle zdejšího soudu se odpůrce otázkou krajinného rázu zabýval dostatečně a správně. I soud má za to, že se v daném případě změnou dotčené pozemky nacházejí na kraji městské části a jedná se o běžné pozemky, kde není uplatňován zvýšený stupeň ochrany. Jedná se o zvlněnou až členitou krajinu s proměnlivým zastoupením různě využívané zemědělské půdy a lesních celků a se sídly převážně venkovského typu, kde je z urbanistického hlediska limitovaný rozvoj. Je třeba souhlasit s odpůrcem, že charakter zástavby v území bude určen také podílem zeleně zahrad v okolí staveb - tedy nezastavěných částí pozemků, které jsou předpokládánou přirozenou součástí tohoto typu rezidenční čtvrti. Navrhované plochy jsou v území situovány tak, aby korespondovaly s charakterem okolí a konfigurací terénu, organicky navazovaly na stávající zastavěné území, neztěžovaly organizaci zemědělského půdního fondu a stanovenou intenzitou využití území a charakterem zástavby zohlednily a respektovaly význam území v pozitivním vnímání krajiny a siluety obce a nedošlo k narušení krajinného rázu.

c) Ochrana zemědělského půdního fondu

51. Navrhovatelé dále brojili proti zásahům do půdy chráněné jako součást zemědělského půdního fondu a proti vymezení zastavitelných ploch na této půdě. Navrhovatelé mají za to, že odpůrce postupoval v rozporu se zásadami plošné ochrany zemědělského půdního fondu. Dle navrhovatelů není zábor řádně odůvodněn a porušuje § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Podle tohoto ustanovení lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu.
52. Z odůvodnění opatření obecné povahy vyplývá, že plocha celkového předpokládaného záboru zemědělského půdního fondu pro zastavitelné plochy je 7,05 ha. Z toho 1,63 ha jsou plochy zakotvené již ve stávajícím územním plánu a 5,42 ha je nově navrženo. Z celkové plochy záboru zemědělského půdního fondu je 6,08 ha (86,2 %) zařazeno do II. třídy ochrany a 0,97 ha (13,8 %) do III. třídy ochrany.
53. Je zřejmé, že navrhovatelé mají pravdu, pokud uvádějí, že zabíraná půda je převážně zařazena do II. třídy ochrany zemědělského půdního fondu. Správná je rovněž argumentace navrhovatelů, že odpůrce byl povinen postupovat v souladu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Soulad se zásadami ochrany zemědělského půdního fondu, včetně existence převažujícího veřejného zájmu, pro který lze zemědělskou půdu II. třídy ochrany dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu odejmout, je nezbytné posuzovat již ve fázi projednávání územního plánu, přestože k samotnému vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu ještě nedochází. Je tak třeba

postupovat s ohledem na § 5 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, jakož i navazující ustanovení, zejména § 9 odst. 5 písm. c) tohoto zákona, z něhož vyplývá, že při rozhodování o záměru se předmětné ustanovení nepoužije, jde-li o záměr na zastavitelné ploše vymezené v platném územním plánu (neboť se předpokládá, že tato skutečnost byla již posouzena).

54. K odůvodnění samotného záboru zemědělského půdního fondu odpůrce uvedl, že „*pozemky řešeného území jsou součástí plochy označené v ÚPmB jako „územní potenciál proporcionálního rozvoje městských částí“. Část již byla ve východní lokalitě vymezena jako plocha zastavitelná - plocha pro veřejnou vybavenost - školství a pás ostatní městské zeleně. Většinu území však zaujímá zemědělský půdní fond - orná půda II. a III. třídy ochrany půd. Pozemky jsou zčásti v II. třídě ochrany ZPF. Podle přílohy č. 1 Metodického pokynu odboru ochrany lesa a půdy MŽP ČR ze dne 1. 10. 1996 č. j. OOLP/1067/96 k odnímání půdy ze zemědělského půdního fondu podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu v platném znění, je možno půdy II. třídy ochrany odejmout pouze výjimečně. V navrhované změně je zábor navržen ve veřejném zájmu města, protože ostatní rozvojové plochy pro bydlení v městské části již byly vyčerpány, rovněž v rámci města Brna je nedostatek zejména rozvojových ploch pro bydlení, což způsobuje prudký růst cen pozemků, snižuje dosažitelnost bydlení, ovlivňuje růst suburbanizace v příměstském okolí a druhotně tak negativně ovlivňuje dopad na krajinu v okolí města, na nežádoucí mobilitu obyvatel zhoršující životní prostředí. V návaznosti na zastavěné území nelze umístit rozvojové plochy mimo půdy s II. a III. tř. ochrany půd tak, jak to činí předložený návrh. Způsob zástavby území byl prověřen zastavovací studií v roce 2009. V území změny je omezena využitelnost pozemků stanovením IPP 0,3. Rozsah záboru půdního fondu byl předběžně projednán s orgány ochrany ZPF. Využití plochy změny pro rozvoj rezidenčních funkcí uvnitř města ve svém důsledku vede k snížení tlaku po záboru ZPF v obcích suburbanního území. V řešeném území se nenalézají žádné pozemky, které by byly určeny k plnění funkce lesa“.*
55. Podle § 4 odst. 5 věty druhé zákona o ochraně zemědělského půdního fondu se § 4 odst. 3 tohoto zákona nepoužije při posuzování ploch vymezených jako zastavitelné nebo jako plochy územní rezervy v platné územně plánovací dokumentaci. Vzhledem k části východní lokality vymezené již dříve jako plocha pro veřejnou vybavenost – školství (zastavitelná plocha) tedy nebylo nutné výrazně převažující zájem odůvodňovat. Vzhledem ke zbývajícím plochám však zůstala tato povinnost zachována.
56. Zdejší soud pak má za to, že odpůrce popsal veřejný zájem na záboru zemědělské půdy srozumitelně. Otázkou však zůstává, zda se jedná o „jiný veřejný zájem výrazně převažující nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu.“
57. Navrhovatelé uvedli, že dle důvodové zprávy k zákonu č. 41/2015 Sb., který předmětné ustanovení novelizoval, může být převažujícím veřejným zájem např. zájem na výstavbě dopravní infrastruktury, veřejný zájem před živelními pohromami či zájem na obraně státu, nelze-li zábor z technických, přírodních či jiných poměrů provést jinde. Upozornili pak rovněž na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As

65/2012-161, uvedl, že u výstavby budov pro bydlení je přínos z hlediska veřejného zájmu méně jednoznačný. Veřejný zájem popsáný v odůvodnění opatření obecné povahy tak nepovažují za dostatečný.

58. Zdejší soud má za to, že obsah pojmu veřejný zájem je dynamicky (tj. může se měnit v čase). Odpůrce přitom ve svém vyjádření uvedl, že „*situace nedostatečného bytového fondu, tak jako i nedostatek bytové výstavby a obecně dostupného bydlení je v rámci území České republiky velmi diskutované téma a z logiky věci vyplývá, že na území velkých měst je tento problém markantnější*“. Zdejší soud se s tímto tvrzením ztotožňuje. Tuto skutečnost lze totiž považovat za notorietu. Dostupnost bydlení lze obecně považovat za palčivý problém. Je však zřejmé, že se v současnosti intenzita tohoto problému značně zvýšila. A stejně tak se zvýšil veřejný zájem na tom, aby se bydlení stalo dostupnějším. Toho pak lze docílit mj. právě novou výstavbou. Pokud tedy odpůrce uvádí, že na území městské části jsou kapacity rozvojových ploch vyčerpány, načež zcela řádně odůvodnil, proč zastavitelné plochy vymezil právě na dotčených pozemcích, má zdejší soud za to, že dostatečně prokázal „*výrazně převyšující veřejný zájem*“. Byť mohl jistě odpůrce zábor zemědělského půdního fondu odůvodnit detailněji a jeho odůvodnění je třeba vnímat jako hraniční, nelze v daném případě uzavřít, že tak neučinil vůbec či zcela nedostatečně, jako tomu bylo ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85.
59. V případě posuzovaném nyní totiž byl výrazně převyšující veřejný zájem srozumitelně identifikován právě v nezbytnosti nové zástavby (prudký růst cen pozemků, obtížná dosažitelnost bydlení, růst suburbanizace), kterou nelze realizovat jinde (s ohledem na charakter městské části a její umístění, navázání nově zastavovaných ploch na stávající zastavěné území a vyčerpání všech možných rozvojových ploch, včetně areálu bývalého pivovaru, který zmiňují navrhovatelé). Rovněž podle SEA se záboru půd II. třídy ochrany nebylo možné vyhnout (str. 50 SEA), neboť dotčené pozemky původní zástavbu organicky a logicky doplňují. Z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu není zanedbatelnou ani skutečnost, že značná část zabírané orné půdy je dlouhodobě (desítky let) zatravněna a jako orná půda využívána není. Zároveň nelze přehlédnout, že vlastníci této půdy (osoby na řízení zúčastněné č. 1 a 2) se zastavěním souhlasí a jako ornou půdu tyto pozemky dlouhodobě nevyužívají a zjevně ani využívat v budoucnu nehodlají. Je tak zřejmé, že zabíraná orná půda není z převážné většiny jako orná půda využívána a zdejší soud tak má za to, že byť je zařazena ve II. třídě ochrany, může převážít zájem na jejím zastavění.
60. Je třeba také vzít v potaz, že dle tvrzení odpůrce i osob na řízení zúčastněných č. 1 a 2 (které navrhovatelé nezpochybňují) nebude zastavěna celá plocha, nýbrž toliko 30 %. Zbytek budou tvořit zahrady rodinných domů.
61. V posuzované věci pak nelze přehlédnout ani to, že to byla právě městská část, která se dlouhodobě (a opakovaně) snaží předmětné změny v řešeném území dosáhnout (viz např. dopis starosty městské části ze dne 29. 5. 2006, č. j. 31/06/Št, zaslaný odpůrci na základě usnesení zastupitelstva městské části). V tomto ohledu je vhodné připomenout, že městská

část územně členěného statutárního města je spravována zastupitelstvem městské části, které občany dané městské části reprezentuje. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000, o obcích (obecní zřízení), pak obec (v tomto případě odpůrce) pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.

62. Současně se v daném případě nejedná o situaci, jaká byla řešena v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č. j. 43 A 201/2018-105, kde tamější odpůrkyně k rozsáhlému záboru zemědělského půdního fondu přistoupila pro realizaci ryze soukromého zájmu investora (dokonce argumentovala smluvními závazky vůči danému investorovi). V nyní posuzované věci nic takového není tvrzeno ani nevyplývá ze spisu.
63. Zdejší soud při posuzování důvodnosti této námitky vyšel i z toho, že ji neuplatnily osoby, které na zemědělské půdě hospodaří nebo hospodařit chtějí. Zohlednil též charakter této námitky, která nestojí na tom, že zemědělská půda nemá být zabírána, nýbrž že její zábor byl nedostatečně odůvodněn.
64. Byť má zdejší soud za to, že odpůrce mohl (a měl) zábor zemědělské půdy odůvodnit detailněji, zejména ve vztahu k zásadám ochrany zemědělského půdního fondu podle § 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, v daném případě se - s ohledem na vše shora uvedené - nejedná o takovou vadu, která by měla být důvodem pro zrušení napadeného opatření obecné povahy.
65. Navrhovatelé pak rovněž namítají nezákonnost stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 3. 2019. Ministerstvo životního prostředí v daném stanovisku vyjádřilo souhlas s návrhem opatření obecné povahy. Dle navrhovatelů je stanovisko nedostatečné. Je přitom zřejmé, že se Ministerstvo životního prostředí ztotožnilo s tím, jak veřejný zájem na záboru vymezil odpůrce. Tato skutečnost sama o sobě však nemůže vést k závěru o nezákonnosti stanoviska. Jelikož se zdejší soud rovněž ztotožnil s daným vymezením veřejného zájmu, nemůže Ministerstvu životního prostředí takový postup vyčítat. Zdejší soud považuje za vhodné dodat, že Ministerstvo životního prostředí v daném stanovisku uzavřelo, že „...v návaznosti na předběžné projednání návrhu a své vyjádření č.j. 673/560/17 ze dne 3.4.2017 shledalo zdůvodnění návrhu jako relevantní. Bylo prokázáno, že existuje veřejný zájem na vymezení nově navržených funkčních ploch, který převažuje nad zájmy ochrany ZPF. Navržené řešení odpovídá nezbytným potřebám MČ Jehnice a respektuje i další zásady ochrany ZPF stanovené zákonem. Proto s navrženou změnou ÚPmB vyjádřilo souhlas.“ Ve zmiňovaném stanovisku ze dne 3. 4. 2017 přitom mj. uvedlo, že se jedná „o rozšíření ploch pro bydlení a veřejnou vybavenost v návaznosti na stávající zástavbu. V žádosti uvádíte, že k počátku roku 2017 lze konstatovat, že pro rozvoj bydlení nejsou na území MČ žádné disponibilní návrhové plochy. S přihlédnutím k obsahu výkresu ÚPmB č. U.5 – Urbánní a krajinná osnova lze z územně plánovacího hlediska pořizování změny doporučit: lokalita východně od komunikace Blanenská je dle tohoto výkresu vymezena jako „územní potenciál proporcionálního vývoje městských částí“. MŽP konstatuje, že neexistence disponibilních ploch pro rozvoj bydlení může být důvodem ke změně stanoviska orgánu ochrany ZPF, protože je veřejným zájmem, aby město a jeho části poskytovaly možnosti proporcionálního rozvoje

bydlení“. Dle zdejšího soudu z uvedeného vyplývá, že Ministerstvo životní prostředí bylo s danou problematikou dobře seznámeno a následně svůj závěr sice stručně nicméně dostatečně odůvodnilo.

66. Co se týče námitky, že Ministerstvo životního prostředí postupovalo v rozporu s pokynem č. OOLP/1067/96, nelze souhlasit s tím, že pouhá skutečnost, že se v daném stanovisku výslovně nezabývalo všemi okruhy uvedenými v čl. II. odst. 3 pokynu č. OOLP/1067/96 způsobuje nezákonnost tohoto stanoviska. V tomto ohledu navíc navrhovatelé ani nenamítají žádné konkrétní pochybení, resp. neuvádějí, v rámci posouzení jakého okruhu měla být shledána vada návrhu opatření obecné povahy. Navrhovatelé tak opět pouze obecně poukazují na nedostatečnost odůvodnění. Jistě je třeba souhlasit s tím, že nelze připustit, aby rozsáhlý zábor velmi kvalitní zemědělské půdy nebyl v souladu se zákonnými požadavky odůvodněn (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 10. 2018, č. j. 63 A 3/2012-219), v daném případě je však situace odlišná a odůvodnění záboru je sice odůvodněno stručně (až na samé hranici přezkoumatelnosti) nicméně dostatečně.

d) Nezákonné a nedostatečné vypořádání námitek

67. Zdejší soud se ztotožňuje s navrhovateli, že podle ustálené judikatury správních soudů platí, že *„na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené“* (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169). Rozhodnutí o námitkách naplňuje formální znaky správního rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24).
68. Zároveň však nelze pominout, že vnímání rozhodnutí o námitkách stojí na tom, že je z hlediska přezkumu správním soudem konzumováno aktem vyššího stupně, jehož je součástí, tedy opatřením obecné povahy. Tento přístup potvrzuje i relativně nedávná judikatura Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018-48). Rozhodnutí o námitkách tedy nelze přezkoumávat neodvisle od kontextu územně-plánovací dokumentace, jejíž je součástí. Ta vytváří ve své komplexitě nezbytné souvislosti pro porozumění záměrům regulace vztahů v území a postavení dotčených jednotlivců.
69. Zdejší soud nezapomíná ani závěr obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, že *„požadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu“*.
70. Výše nastíněnou optikou tak zdejší soud hodnotil vypořádání uplatněných námitek navrhovateli (navrhovatelka a/ brojí proti vypořádání svých námitek, a to č. 1, 3, 4, 5, 6, 7

a 8 a navrhovatel b/ brojí proti vypořádání svých námitek, a to č. 1, 3, 5, 6, 9, 16, 17, 19 a 22). Námitky č. 1, 5, 6, 9, 16, 17, 19 navrhovatele b) se obsahově překrývají s námitkami navrhovatelky a) pod č. 7, 1, 6, 8, 3, 4, 5.

71. *K námitce č. 1 navrhovatelky a) a námitce č. 5 navrhovatele b):* Navrhovatelé obecně uvádí, že odpůrce danou námitku řádně nevypořádal. Konkrétně pak tvrdí, že je nesprávný závěr odpůrce, že z námitky nevyplývá žádný pokyn pro úpravu návrhu. Navrhovatelé však uvádí, že navrhovatelka a) brojila proti změně funkčního využití vymezených ploch dle opatření obecné povahy a současně navrhla vymežit předmětné plochy jako plochy rekreační zeleně či plochy parků, popř. ponechat jejich současné vymezení.
72. Dle zdejšího soudu se odpůrce k uvedené námitce řádně vyjádřil. Uvedl, že „*pořizovaná změna ÚPmB řeší plochy pro individuální rodinnou zástavbu, které jsou v MČ vyčerpány, a je po nich ve městě Brně stále poptávka. Spolu s tím se mění využití návrhové plochy pro školství, která není v daném místě potřebná a naopak je přesunuta západně ulice Blanenská v lepší vazbě na stávající ZŠ; z tohoto důvodu nelze námitce, aby zůstaly vymezené funkční plochy v ÚPmB jako dosud vyhovět. Takovéto využití by nenaplnovalo Pokyny pro zpracování nového Návrhu změny ÚPmB, které bylo dne 12.12.2017 schváleno Zastupitelstvem města Brna a to zejména: Navrhnete přiměřený rozvoj rezidenční funkce v návaznosti na stávající zástavbu. Rozvoj městské části ve vztahu ke koncepci rozvoje celého města dle platného ÚPmB je založen ve výkrese č. U.5 Návrh urbanistické koncepce - urbánní a krajinná osnova. Předmětné řešené území je určeno jako územní potenciál pro budoucí proporcionální rozvoj městské části a pořizovaná změna tak naplňuje koncepci rozvoje platného ÚPmB. Požadovanému využití pro funkci zeleně parkové (ZP) nebo zeleně rekreační (ZR) nelze vyhovět, neboť takové využití nebylo požadováno resp. schváleno*“. Z vypořádání je zcela zřejmé, proč odpůrce uzavřel, že z námitky nevyplývá žádný pokyn pro úpravu návrhu.
73. Navrhovatelé dále uvádí, že v rámci této námitky vznesla navrhovatelka a) rovněž další argumenty (např. navýšení emisí hluku či neoprávněný zábor pozemků zemědělského půdního fondu). Odpůrce však v rámci vypořádání námitky č. 1 odkázal ve vztahu k těmto argumentům na vypořádání dalších námitek. Navrhovatelé však namítají, že argumenty nebyly v rámci vypořádání ostatních námitek vypořádány. S tímto závěrem se zdejší soud neztotožnil (viz níže).
74. *K námitce č. 3 navrhovatelky a) a námitce č. 16 navrhovatele b):* Navrhovatelé nesouhlasí se závěrem odpůrce, že měření hluku při přípravě územně plánovací dokumentace není standardní a možné zvýšení hlukové zátěže v důsledku realizace nových stavebních záměrů na dotčených plochách nebylo možné odhadovat. Dle navrhovatelů byl odpůrce povinen pracovat alespoň s kvalifikovaným odhadem zvýšení hlukové zátěže. Navrhovatelé přitom poukazují na to, že v rámci vypořádání námitky č. 5 navrhovatelky a) (vliv návrhu na dopravní situaci) odpůrce predikoval zvýšení zátěže automobilovou dopravou. V tomto ohledu považují navrhovatelé vypořádání námitek za vnitřně rozporné. Nesprávně podle jejich názoru postupoval rovněž Krajský úřad Jihomoravského kraje, jestliže v závazném stanovisku ze dne 17. 5. 2019, č. j. JMK 71993/2019, odkázal až na navazující správní

řízení. Popsaný postup znemožňuje hodnotit hlukové zatížení spojené s důsledky opatření obecné povahy komplexně.

75. Odpůrce se k námitce navrhovatelů řádným způsobem vyjádřil. Uvedl, že „*měření hluku ani zpracování hlukové studie na úrovni strategického posuzování vlivů na životní prostředí u územních plánů není standardní vzhledem k neznalosti realizovaných záměrů v řešených plochách ani konkrétního projektového řešení uvažované zástavby, pokud se nejedná o umístění významné liniové stavby v území, kde lze alespoň rámcově predikovat šíření hluku volným terénem v závislosti na převáděných intenzitách dopravy. Zda v důsledku umístění konkrétních záměrů v řešených plochách dojde, nebo nedojde k navýšení stávající hlukové zátěže v konkrétním území, je třeba posoudit se znalostí konkrétního projektového řešení v dalších fázích povolovacích řízení. Bytová zástavba rodinných domů v parametrech, které predisponuje předkládaná změna územního plánu, není významným zdrojem hlukových emisí, který by podstatným způsobem změnil stávající hlukovou situaci v širším území. SEA pracuje pouze s vymezením funkčního využití ploch a jejich regulativů nikoli s konkrétními záměry. Hluková situace v území je v čase proměnlivá a s ohledem na dobu působení územního plánu a neznalost konkrétní zastavovací situace v území ani parametrů umísťovaných staveb není účelné ani hospodárné zpracovávat v případě strategického posuzování vlivů na životní prostředí pro územní plán v případě vymezení plochy určené pro rodinné bydlení akustickou studií, protože by neměla odpovídající vypovídací schopnost. Zdrojem kumulativních a synergických vlivů je prostorová koncentrace navrhovaných aktivit v prostorově omezené části řešeného území. Míra podrobnosti hodnocení jednotlivých vlivů odpovídá míře podrobnosti, v jaké je daná část (jev, záměr) v rámci koncepce definována nebo vymezena“.*
76. Takové vypořádání považuje zdejší soud za dostatečné a správné. Odpůrce postupoval v souladu se závěry, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, v němž zdůraznil, „*že posuzování imisních limitů znečištění ovzduší a nejvyšších přípustných hodnot hluku stanovených příslušnými prováděcími předpisy má své místo především v územním řízení v rámci realizace konkrétního záměru (ve vztahu k hluku srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246, umístění stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL v Praze na Pankráci, bod 45: „do území nadlimitně zatíženého hlukem nelze bez dalšího automaticky umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěži v území“).* Právě v této fázi je příslušný stavební úřad ve spolupráci s dotčenými orgány povinen vzít v potaz limity využití území, mezi něž patří i imisní limity znečištění ovzduší a nejvyšší přípustné hodnoty hluku, a nepřipustit umístění takové stavby, která by způsobila překročení těchto limitů v daném území [§ 90 písm. e) stavebního zákona, podle nějž musí být záměr žadatele o územní rozhodnutí v souladu s požadavky zvláštních předpisů a stanovisek dotčených orgánů]. Územní řízení lze tedy označit za jeden z nejdůležitějších momentů, v němž se velmi rigorózně (prostřednictvím závazných veřejnoprávních limitů) projevuje princip přípustné míry znečišťování životního prostředí, podle nějž území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení. (...) Kromě toho vymezení plochy či koridoru, jak správně poznamenává odpůrce, nelze ztotožňovat s umístěním stavby. Pod „vymezením“ si lze

představit závazné zanesení (zakreslení, popsání) plochy či koridoru v územně plánovací dokumentaci. Samo toto vymezení záměru nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v určité oblasti. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr skutečně v budoucnu realizován, a to například i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zjištěno v rámci územního řízení a procesu EIA“.

77. Tyto závěry Nejvyšší správní soud sice učinil ve vztahu k zásadám územního rozvoje, podle zdejšího soud jsou však aplikovatelné rovněž v posuzované věci, tedy v případě územního plánu.
78. Lze dodat, že na str. 21 odůvodnění opatření obecné povahy je uvedeno, že *„řešené území je limitováno také hlukovou zátěží nad 50dB v noci od silničního provozu na ul. Blanenská. Pro zajištění kvality obytného prostředí nové výstavby (z hlediska zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví) bez realizace protihlukových opatření u pozemní komunikace v ul. Blanenská nebude u staveb přiléhajících k této ulici vymezován chráněný venkovní prostor a orientovány obytné místnosti, čemuž bude odpovídat i stavebně technologické řešení objektů“*. Tyto limity byly přitom stanoveny na základě požadavků souhlasného stanoviska Krajské hygienické stanice ze dne 12. 4. 2019.
79. Co se týče namítané vnitřní rozpornosti opatření obecné povahy, zdejší soud uvádí, že navrhovatelé zde směšují dvě různé věci. Odpůrce skutečně při vypořádání námítky č. 5 navrhovatelky a) uvedl odhad dopravní zátěže (tj. *„při obecném předpokladu obrátkovosti 2, to bude 102 jízd jedním směrem a celkem 204 jízd v obou směrech. Z tohoto pohledu se tedy navýšení dopravy od předpokládaného zatížení vymezené funkční plochy v Návrhu změny jeví, s ohledem ke stávajícímu provozu na dotčených komunikacích, jako velmi mírné navýšení.“*). Takto jednoduchý (zároveň však logický) odhad nemůže být zaměňován s posouzením hlukové zátěže (či zátěže ovzduší) v dotčené lokalitě v důsledku opatření obecné povahy jako celku (tedy nejen důsledků, která způsobí zvýšení dopravní zátěže). Stále tak platí závěr, že posuzování imisních limitů znečištění ovzduší a nejvyšších přípustných hodnot hluku stanovených příslušnými prováděcími předpisy má své místo především v územním řízení v rámci realizace konkrétního záměru. Opatření obecné povahy tedy tvrzenou vnitřní rozporností netrpí.
80. *K námitce č. 4 navrhovatelky a) a námitce č. 17 navrhovatele b):* Obdobně jako v případě námítky č. 3 navrhovatelky a) se podle navrhovatelů odpůrce nezabýval důsledky plánované výstavby jako celku. Závěr odpůrce, že nelze tvrdit, že navýšení dopravy spojené s bytovou zástavbou rodinných domů bude mít významný negativní vliv na ovzduší, je nepodložený a nesprávný. V části je zde tedy podstata věci shodná jako v případě hlukové zátěže. Zdejší soud tak odkazuje na výše uvedené vypořádání. Pokud jde o zbylou část, tak odpůrce se s danou námitkou řádně vypořádal. Zdejší soud odkazuje zejména na pasáž, ve které odpůrce uvedl, že *„pro hodnocenou změnu územního plánu je možné současnou kvalitu ovzduší vyhodnotit dle dat ČHMÚ pro pětileté průměrné koncentrace (aktuálně z období 2013-2017), a rovněž dle modelování A TEM s výhledem do roku 2020. Imisní limity pro průměrné roční koncentrace všech sledovaných znečišťujících látek (PM10,*

PM2.5, NO2, B(a)Pa benzen) jsou v řešeném území spolehlivě plněny. Hodnoty se nacházejí hluboko pod hranicí hygienického limitu, a to i při zvyšujících se intenzitách dopravy, přičemž vývojové trendy mají dále se snižující tendenci. Návrh předkládané změny územního plánu nepredisponuje umístěním zdrojů znečištění ve formě rozsáhlé průmyslové či jiné výroby, jež by mohla být (vzhledem k navrhovaným regulativům) významným zdrojem znečištění ovzduší emisemi či zápachem vůči stávající či navrhované obytné zástavbě. Nelze tedy tvrdit, že navýšení dopravy spojené s bytovou výstavbou rodinných domů v plochách změny B36/07-II bude mít významný negativní vliv na ovzduší“.

81. *K námitce č. 5 navrhovatelky a) a námitce č. 19 navrhovatele b):* Navrhovatelé namítají, že závěr odpůrce, že dopravní zátěž bude vlivem opatření obecné povahy zatížena pouze mírně, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu (je bezpředmětný), neboť neobsahuje posouzení aktuální dopravní zátěže v ulici Blanenská.
82. *Závěr, že negativní vliv vymezených ploch na hlukovou situaci v okolí není předpokládán, neboť vymezené plochy negenerují významnější zátěž, je podpořený výše zmiňovaným odhadem, že při obecném předpokladu obrátkovosti 2, to bude 102 jízd jedním směrem a celkem 204 jízd v obou směrech. To podle zdejšího soudu odpovídá rozsahu podrobnosti a míře konkrétnosti, jakou má mít územní plán. Nebylo tedy třeba např. pořizovat dopravní studii pro zjištění aktuální dopravní zátěže. Platí zde tedy obdobný závěr jako pro pořízení hlukové či rozptylové studie.*
83. *K námitce č. 6 navrhovatelky a) a navrhovatele b):* Navrhovatelé uvádějí, že nesouhlasí s posouzením této námítky vzhledem k záboru půdy ze zemědělského půdního fondu. Touto otázkou se zdejší soud věcně zabýval již výše a dospěl k závěru, že posouzení odpůrce je správné. Je pak pravdou, že odpůrce se při vypořádání této námítky nezabýval tvrzením navrhovatelky a), že navrhovaný zábor povede k nežádoucí suburbanizaci. Výslovně se však obdobnou námitkou zabýval na str. 173 odůvodnění opatření obecné povahy (tedy u námítky č. 8 navrhovatele b/), na toto vypořádání tedy zdejší soud plně odkazuje.
84. *K námitce č. 7 navrhovatelky a) a námitce č. 1 navrhovatele b):* Navrhovatelé namítají, že odpůrce reagoval na danou námitku toliko povrchním popisem toho, že předmětná plocha je vhodná k zastavění dle výkresu územního plánu města Brna, resp. nutností vymezení nových rozvojových prostor. Ve vypořádání námítky podle navrhovatelů však absentuje jakékoli zhodnocení významu plochy pro kvalitu bydlení a trávení volného času v městské části i jako součásti krajinného rázu.
85. *Ani s touto argumentací se však zdejší soud nemůže ztotožnit. V první řadě nepovažuje popis toho, že předmětná plocha je vhodná k zastavění, za povrchní. Ostatně odpůrce odůvodnil vymezení zastavitelných ploch na dotčených pozemcích při vypořádání dané námítky obdobně jako v samotném odůvodnění, což již výše shledal zdejší soud jako dostatečné. Je pravdou, že se odpůrce výslovně nevyjádřil k významu dotčených pozemků, nicméně poukázal na to, že „...městská část Jehnice je vsazena do jedinečného území města*

s bohatým přírodním zázemím, které disponuje nemalými volnými plochami a vstupy do ostatní nezastavěné krajiny, jenž nabízejí žádoucí lokality pro volnočasové a rekreační využití občanů předmětné městské části ale i sousedních obcí“. K povaze dotčených ploch se odpůrce výslovně vyjádřil např. při vypořádání námítky č. 1 navrhovatele b). Odpůrce uvedl, že „...předmětná plocha ZPF je v platném Územním plánu města Brna vymezena jako plocha zemědělského půdního fondu (dle katastru nemovitostí se jedná o druh pozemku „orná půda“). Primárně má tedy tato plocha sloužit k produkci plodin, event.. může být dočasně zatravněna v rámci systému střídání plodin, další jiné využití předmětné plochy je dle aktuálně platného ÚPmB kolizní“.

86. *K námitce č. 8 navrhovatelky a) a námitce č. 9 navrhovatele b):* Navrhovatelé namítají, že se odpůrce nezabýval možnostmi pro vymezení ploch pro bydlení alternativně, mimo vysoce chráněnou nezastavěnou půdu zemědělského půdního fondu. Řádně se odpůrce nevypořádal ani s námitkou nevhodného vymezení plochy pro školství.
87. Co se týče námítky týkající se ploch pro školství, odkazuje zdejší soud na bod 46 tohoto rozsudku, ze kterého vyplývá, že daná námitka není důvodná. Při vypořádání této námítky se alternativními možnostmi odpůrce sice výslovně nezabýval, nicméně na str. 410 opatření obecné povahy (při vypořádání obdobné námítky) uvedl, že „plochy v areálu bývalého pivovaru jsou již dotčeny investorským záměrem a výstavba zde probíhá. Pořizovaná změna řeší plochy pro individuální rodinnou zástavbu, které jsou v MČ vyčerpány, a je po nich ve městě Brně stále poptávka“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že odpůrce alternativní možnosti zvažoval, a to právě např. ve vztahu k plochám v areálu bývalého pivovaru, na které navrhovatelé poukazovali. Podle odpůrce zde již výstavba probíhá, a přesto existuje poptávka po dalších plochách pro individuální rodinnou zástavbu. Současně na několika místech odůvodnění vysvětlil, proč je právě daná plocha pro výstavbu vhodná (např. vypořádání námítky č. 1 navrhovatele b/ na str. 168 odůvodnění). Zdejší soud se s odpůrcem ztotožňuje, že daná plocha je vhodná s ohledem „žádoucí celistvost/kompaktnost urbánní struktury“, že „změny územního plánu jsou situovány tak, aby korespondovaly s charakterem okolí a konfigurací terénu, organicky navazovaly na stávající zastavěné území“.
88. *K námitce č. 3 navrhovatele b):* Navrhovatel b) brojí proti tomu, že nebyl zohledněn zájem na ochraně významného krajinného prvku, a že z pozemku p.č. X je unikátní pohled na krajinu. Soud se ztotožňuje s odpůrcem, že významným krajinným prvkem je v daném případě les, který dotčen záměrem nijak není. Otázkou pohledovou a výhledovou se odpůrce skutečně výslovně nezabýval. Tento dílčí nedostatek však nemůže mít na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného opatření obecné povahy žádný vliv. Pouhá skutečnost, že je z určitého pozemku „pěkný výhled“, neznamená, že takový pozemek nemůže být zastaven. Navíc z kontextu celého odůvodnění opatření obecné povahy vyplývá, že v rámci posuzování otázky krajinného rázu dotčeného území, dospěl odpůrce k závěru, že se jedná o území běžné, kde se nenachází žádné významné pohledové horizonty.

89. Pokud jde o otázku rekreace tak odpůrce na několika místech odůvodnění upozornil na charakter městské části, která disponuje řadou lokalit pro volnočasové a rekreační aktivity (např. str. 168 nebo 385 opatření obecné povahy). Poukázal též na to, že předmětná louka je dočasně zatravněná orná půda a její využití jako rekreační plochy je dle jeho názoru „kolizní“. Je tedy zřejmé, že se otázkou rekreace zabýval a dostatečně ji vypořádal. Jeho závěry přitom považuje zdejší soud za logické a rozumné.
90. *K námitce č. 22 navrhovatele b):* Navrhovatel b) poukazuje na zvýšení teploty v dané lokalitě v důsledku výstavby rodinných domů vč. obslužných komunikací. Na základě tohoto předpokladu pak navrhuje zpracování dalších podkladů, resp. stanovení dalších opatření. Z vypořádání odpůrce však jasně vyplývá, proč se s předpokladem navrhovatele b) neztotožňuje. Odpůrce uvedl, že „...zcela jistě dojde ke zvýšení podílu zeleně oproti stávající intenzivně využívané orné půdy, která je část roku zcela holá. (...) Nelze tvrdit, že zástavba rodinných domů se zahradami je významně negativním vlivem oproti intenzivně využívané orné půdě“. Nebylo tak nutné, aby se odpůrce k návrhům navrhovatele b) více vyjadřoval.
91. Napadené opatření obecné povahy tak je v souladu se zákonem; návrh je tedy nedůvodný a zdejší soud jej proto podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

92. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Navrhovatelé ve věci nebyli úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To by náleželo procesně úspěšnému odpůrci. Zdejší soud je však toho názoru, že statutární město Brno má dostatečný úřednický aparát k tomu, aby napadené opatření obecné povahy obhájilo; proto zdejší soud rozhodl, že se odpůrci, byť procesně úspěšnému, náhrada nákladů řízení nepřiznává.
93. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V nyní posuzované věci však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. 6. 2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu